

Małgorzata Madej

Korea Campus Crusade for Christ i jego rola w chrystianizacji Korei Południowej

Nurt SVD 46/wyd. spec., 43-56

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Korea Campus Crusade for Christ i jego rola w chrystianizacji Korei Południowej

Małgorzata Madej

Doktorantka na Wydziale Teologicznym UKSW, specjalizuje się w misjologii. W 2007 roku ukończyła studia na Wydziale Orientalistycznym UW, uzyskując tytuł magistra kulturoznawstwa w zakresie afrykanistyki. Dwa lata później obroniła także pracę magisterską z misjologii na UKSW. Choć na co dzień zajmuje się historią misji w Afryce, miała także okazję zetknąć się z Koreą Południową, dzięki uczestnictwu w konferencji *Campus Mission 2007* tamże, którą organizowało Korea Campus Crusade for Christ.

Korea Południowa jest niewątpliwie jednym z najbardziej niezwykłych krajów dalekowschodniej Azji. Ta niezwykłość przejawia się między innymi w tym, że jest to państwo z największym na azjatyckim kontynencie odsetkiem chrześcijan – jest ich aż 26,3%, w tym 19,7% protestantów i 6,6% katolików¹. W całej Azji więcej chrześcijan jest tylko na Filipinach, w pozostałych krajach kontynentalnych procentowa liczba chrześcijan jest znacznie mniejsza niż w Korei. Drugim fenomenem jest fakt, że Korea jest drugim państwem świata, który wysyła najwięcej misjonarzy – wyprzedzają ją tylko Stany Zjednoczone.

W niniejszym artykule zostanie przedstawiona jedna z chrześcijańskich organizacji działających w Korei Południowej – Korea Campus Crusade for Christ (KCCC). Na wstępie należy jednak pokrótce przedstawić początki chrześcijaństwa w Korei oraz opisać, czym jest Campus Crusade for Christ. Następnie podjęta zostanie próba odpowiedzi na pytanie, jaki wpływ na tak ogromny sukces chrześcijaństwa w Korei Południowej miał KCCC. Trudności w przedstawieniu tego tematu nastręcza jednak brak publikacji w języku polskim oraz ich nie-

¹ Dane za *cia.gov.com* [dostęp: 3.03.2011], inne źródła podają, że jest ich odpowiednio 16% i 5%, wg A. Matles Savada, *W.Show, South Korea: A Country Study*, Waszyngton 1992, s. 125.

wielka ilość w języku angielskim. Dlatego niniejszy artykuł zostanie oparty głównie o dwie pozycje: *Until Everyone Has Heard*² oraz *Fireseeds from Korea to the World*³, a także wybrane źródła internetowe. Opis obejmuje jedynie wczesną działalność KCCC, ponieważ tylko tego okresu dotyczą publikacje. Patrząc również na tą organizację z perspektywy czasu będzie można podjąć próbę oceny jej roli w chrystianizacji Korei.

Chrześcijaństwo w Korei

Początki działalności misyjnej w Korei sięgają XVIII wieku – czasów, kiedy Korea była jednym tworem politycznym, a władzę sprawował cesarz. Chrześcijańskie idee przybliżyły pisma Mateo Ricciego, które dotarły z Chin i były studiowane przez uczonych. Jednak prawdziwy rozkwit chrześcijaństwa rozpoczął się w 1784 roku, kiedy do ojczyzny powrócił ochrzczony w Chinach Peter Yi Sung-hun – pierwszy koreański katolik. Już od samego początku chrześcijaństwo w Korei było niezwykle, bo przyniesione przez świeckiego i miejscowego człowieka. Peter Yi Sung-hun rozpoczął ewangelizację w swoich kręgach, chrzcił rodaków i założył pierwszą wspólnotę. Chrześcijaństwo rozwijało się w kręgach osób uczonych i wysoko postawionych w hierarchii państwowej, jednak mimo szybkiego wzrostu wierzących – stało się religią męczenników. Wszystko za sprawą cesarskich edyktów, które nakazywały udział w konfucjańskich rytuałach. W oczach katolików były one pogańskie, dlatego odmawiali w nich udziału. Pierwszymi męczennikami byli kuzyni – Kwon Sangyon i Yun Chich’ung, którzy zostali straceni w 1791 roku za niewzięcie udziału w nakazanych rytach i spalenie tabliczek przodków⁴.

Dopiero w roku 1795 do Korei przybywa pierwszy katolicki ksiądz, pochodzący z Chin, Zhou Wenmo. Na przełomie wieków liczba chrześcijan oceniana jest na około dziesięć tysięcy, co w tak krótkim czasie można uważać za wielki sukces. Inaczej do tej kwestii odnosił się cesarski dwór, który w chrześcijaństwie widział niebezpieczeństwo. Katolicy, którzy odmawiali udziału w państwowych rytach religijnych uważani byli za zagrożenie dla jedności narodowej. Pierwsze powszechne prześladowanie chrześcijan rozpoczęło się w 1801 roku – wtedy zabito większość wpływowych w państwie wierzących, a koreański Kościół przeniósł się

² J. Douglas (red.), *Until Everyone Has Heard. Campus Crusade for Christ International. Helping to Fulfill the Great Commission*, [b.m.w.] 2001.

³ N.W. Becker, *Fireseeds from Korea to the World*, [b.m.w.] 2007.

⁴ James Huntley Grayson, *A Quarter-Millennium of Christianity in Korea*, [w:] R.E. Buswell, T.S. Lee (red.), *Christianity in Korea*, Honolulu 2006, s. 10.

do podziemia. Męczeńską śmierć poniósł także ksiądz Zhou Wenmo⁵.

Cały wiek XIX w Korei będzie naznaczony prześladowaniami. Kolejne fale uderzą w chrześcijan w latach 1811-1814, 1827, 1839, 1846 oraz w latach 1866-1871. Wraz ze śmiercią księdza Zhou Wenmo Koreańczycy zostali pozbawieni opieki duszpasterskiej na kolejne pięćdziesiąt lat. Jednak, mimo prześladowań i braku duchowieństwa, w połowie XIX wieku liczba chrześcijan była większa niż na początku tego wieku i wynosiła około piętnastu tysięcy. W czasie dziewiętnastowiecznych prześladowań Korea przyjęła krew niemal ośmiu tysięcy męczenników⁶.

6 maja 1984 roku w Seulu papież Jan Paweł II kanonizował 103 męczenników, ofiar krwawych prześladowań. Wśród kanonizowanych jest 11 kapłanów, w tym pierwszy kapłan koreański – św. Andrzej Kim Taegon, 10 misjonarzy francuskiego Stowarzyszenia Misji Zagranicznych oraz 92 katolików świeckich, wśród których jest 47 kobiet⁷.

Po zakończeniu prześladowań w 1877 roku do Korei przybyli misjonarze protestancy, trzeba jednak przyznać, że próbowali oni dostać się do cesarstwa wcześniej, jednak próby te były nieudane. Zdołali jednak wpłynąć na rozwój chrześcijaństwa poprzez dokonanie tłumaczenia i wydanie Pisma Świętego w języku koreańskim. W 1887 roku zaczęto rozpowszechniać przywieziony w Mandżurii Nowy Testament w przekładzie Johna Rossa. Pierwszymi misjonarzami protestanckimi byli Amerykanie, Henry Appenzeller – metodysta i Horace Underwood – prezbiterianin, którzy przybyli do Korei w 1884 roku. Zaraz po nich pojawiła się rzesza innych protestanckich misjonarzy, a wraz z nimi zaczęły powstawać chrześcijańskie instytucje medyczne, szkoły oraz bogata literatura⁸. Zwłaszcza po roku 1907 nastąpił radykalny wzrost liczby protestantów, kiedy miejsce miało „przebudzenie” w Pjongjang⁹. Wydarzenie to uważane bywa za „drugą Pięćdziesiątnicę”. Około 700 osób miało zebrać się wtedy na modlitwę i studiowanie Pisma Świętego, poniesieni przez działanie Ducha Świętego zaczęli także wyznawać swoje grzechy i prosić Boga o przebaczenie. Po konferencji zauważano, że ludzie porzucali swoje dawne, złe nawyki, godzili się ze sobą i stawali się świadectwem dla innych, podobnie jak chrześcijanie pierwszych wieków¹⁰.

⁵ Tamże.

⁶ Tamże, s. 11.

⁷ A. Kurek, *Korea Południowa, Kraj porannej ciszy*, „Misyjne Drogi”, nr 4, 1984, s. 12-14.

⁸ J.H. Grayson, *A Quarter-Millennium of...*, dz. cyt., s. 13.

⁹ Stolica obecnej Korei Północnej, znana też jako Phenian.

¹⁰ N.W. Becker, *Fireseeds from Korea...*, dz. cyt., s. 234.

Kolejne trudne czasy dla chrześcijan rozpoczęły się w już w 1910 roku, kiedy Korea dostała się pod okupację Japonii. Japończycy uważani byli za brutalnych najeźdźców, którzy zmuszali podbity naród między innymi do oddawania boskiej czci swojemu cesarzowi. Następnym trudnym okresem była wojna koreańska i podział państwa, wielu chrześcijan z północy było zmuszonych do ucieczki na południe. Mimo tych wszystkich przeciwności – kościoły protestanckie i katolicki rosły w siłę¹¹.

Campus Crusade for Christ

Campus Crusade for Christ (CCC) powstał w 1951 roku w Los Angeles. Założycielami tej organizacji było protestanckie małżeństwo Brightów – Bill i Vonette. Postanowili oni poświęcić całe swoje życie na głoszenie Ewangelii, poczynając od studentów, których uważali za przyszłość narodu. Ich hasłem było „Zdobądź dziś uniwersytety dla Chrystusa, a jutro zdobędziesz dla niego świat”, stąd też początkowa działalność CCC koncertowała się na uniwersyteckich kampusach. Pierwsze kroki w ewangelizacji Brightowie stawiali na Uniwersytecie Kalifornijskim w Los Angeles. Modlili się i rozmawiali ze studentami, zachęcając ich do oddania swojego życia Chrystusowi. W ciągu kilku miesięcy ich starań decyzję o powierzeniu życia w ręce Jezusa miało podjąć około 250 osób. Wkrótce do Brightów przyłączyły się nowe osoby, a akcja ewangelizacyjna objęła inne uniwersytety. Do roku 1960 liczba pracowników CCC osiągnęła 100 osób, które miały pod swoją opieką 40 kampusów w 15 amerykańskich stanach¹².

Ważnym elementem działalności ewangelizacyjnej CCC były szkolenia, a na ich potrzeby przygotowano szereg materiałów, które miały to ułatwiać. Najważniejszym narzędziem do ewangelizacji okazała się broszurka *Cztery prawa duchowego życia*¹³, dzięki której każda osoba mogła w przestępny sposób zapoznać się z Dobrą Nowiną. Za jej pomocą ludzie bez teologicznego wykształcenia mogli wyjaśnić główne zasady chrześcijaństwa, uważano ją za swoistą rewolucję w ewan-

¹¹ Więcej o historii chrześcijaństwa w Korei [w:] R.E. Buswell, T.S. Lee (red.), *Christianity in Korea*, dz. cyt.; Chung-shin Park, *Protestantism and Politics in Korea*, Seattle 2003; A. Miotk, *Aż na krańce świata: popularna historia misji*, Warszawa 2005; K. Keler, *Jeden Kościół – wiele twarzy*, Warszawa 2006.

¹² J. Douglas (red.), *Until Everyone Has Heard...*, dz. cyt., s. 12-16.

¹³ W oryginale *Four Spiritual Laws* pojawia się w wielu wydaniach, na przykład *Connecting with God*. Prawa autorskie są w posiadaniu CCC i Bright Media Foundation. Po polsku broszurka wydawana jest przez Ruch Nowego Życia, m.in. jako: *Przyjaźń z Bogiem*, Warszawa 2002. *Cztery prawa duchowego życia* dostępne są także w wielu językach w Internecie pod adresem: 4laws.com.

gelizacji. Kolejnymi materiałami mającymi pomóc wierzącym stała się seria *Praktyczne Wskazówki* autorstwa Billa Brighta¹⁴. Mają one na celu przekazanie podstawowych informacji o duchowym wzroście¹⁵.

CCC z każdym rokiem rozrastał się, powstawały nowe pomysły na ewangelizację, ruch rozpoczęty w Los Angeles rozprzestrzenił się na całe Stany Zjednoczone, a potem także za granicę. Pierwszym zagranicznym przystankiem była Korea Południowa, potem działalność rozprzestrzeniła się na cały świat. Obecnie CCC działa w 191 krajach¹⁶ na wszystkich kontynentach, a pełnoetatowych pracowników jest ponad 25 tysięcy. Misja rozwinęła się poza kampusy uniwersyteckie, obecnie działalność CCC podzielona jest między 29 różnych „służb” (*ministries*), w tym m.in. *Athletes in Action* (wśród sportowców), *Family Life* (wśród rodzin), *Military Ministry* (wśród żołnierzy), *Faculty Commons* (wśród profesorów i wykładowców uniwersyteckich), *Global Aid Network* (pomoc dla najbardziej ubogich i potrzebujących), *The JESUS Film Project* (ewangelizacja za pomocą filmu *Jesus* i innych mediów w wielu językach). Po śmierci Billa Brighta w 2003 roku przewodniczącym CCC został Steve

¹⁴ Wydana przez Ruch Nowego Życia w języku polskim seria *Praktyczne wskazówki* składa się z 11 książeczek: 1. *Jak możesz uzyskać pewność swojej więzi z Jezusem*; 2. *Jak możesz doświadczać swojej miłości i przebaczenia*; 3. *Jak możesz zostać napełniony Duchem Świętym*; 4. *Jak możesz żyć w mocy Ducha Świętego*; 5. *Jak możesz stać się owocnym świadkiem Jezusa*; 6. *Jak możesz przedstawić innym Jezusa*; 7. *Jak możesz pomóc w wypełnieniu Wielkiego Nakazu Misyjnego*; 8. *Jak możesz kochać, opierając się na wierze*; 9. *Jak możesz modlić się z ufnością*; 10. *Jak możesz dawać z radością*; 11. *Jak możesz owocnie studiować Biblię*.

¹⁵ J. Douglas (red.), *Until Everyone Has Heard...*, dz. cyt., s. 37.

¹⁶ CCC działa także w Polsce jako Ruch Nowego Życia, oficjalnie od 1991 roku. Jednak historia CCC rozpoczyna się znacznie wcześniej i sięga roku 1976, ale ze względu na panujący wtedy w Polsce ustrój nie można go było zarejestrować. Początkowo RNŻ, wtedy jeszcze jako Ruch „Agape”, współdziałał z katolickim Ruchem Światło – Życie. Od 1979 roku rozpoczął samodzielną pracę wśród studentów, następnie działania rozciągnęły się na rodziny, sportowców, biznesmenów. Na oficjalnej stronie internetowej www.rnz.org.pl [dostęp: 24.02.2011] napisane jest: „Ruch Nowego Życia stwarza możliwość wspólnej pracy misyjnej członkom różnych Kościołów chrześcijańskich. Ruch nie jest Kościołem, lecz organizacją, która chce pomagać istniejącym Kościołom w prowadzeniu ewangelizacji oraz budowaniu w wierze osób pozyskanych dla Chrystusa. W swojej służbie stara się koncentrować na tym, co łączy wszystkich chrześcijan, a więc na Osobie Jezusa Chrystusa, Jego ofierze na krzyżu za grzechy całego świata oraz na Piśmie Świętym”. Więcej o współpracy Ruchem Światło – Życie i Ruchu Nowego Życia czytaj [w:] D. Cupiał, *Na drodze ewangelizacji i ekumenii: Ruch Światło-Życie w służbie jedności chrześcijan*, Lublin 1996, s. 64-66, 75-93.

Douglas; główna siedziba CCC mieści się w Orlando na Florydzie¹⁷.

Joon Gon Kim – powstanie KCCC

Jak już wspomniano powyżej, pierwszym krajem poza USA, w którym swą działalność rozpoczął CCC, była Korea Południowa. I podobnie jak chrześcijaństwo do Korei zostało przyniesione przez Koreańczyka, tak samo gałąź CCC w 1958 roku w tej części Azji założył Koreańczyk – Joon Gon Kim.

Joon Gon Kim urodził się w 1924 roku, jako chłopiec uczęszczał do szkoły rolniczej. W ramach szkolnych praktyk został wysłany do Mandżurii, gdzie pracował dla Japończyków, którzy okazali się być protestantami. Pod ich wpływem zaczął uczęszczać do kościoła i zapoznawać się z Biblią¹⁸. Wkrótce jednak rozpoczęła się II wojna światowa. Ponieważ Korea była pod okupacją Japonii, młodzi Koreańczycy byli zmuszeni do służby w japońskim wojsku, w którym obowiązywał kult cesarza. Młody Kim nie mógł się z tym pogodzić, dlatego zdezerterował. Początkowo ukrywał się buddyjskiej świątyni, potem uciekł do Manchang niedaleko granicy chińsko-koreańskiej, gdzie ukrywał się u pastora In Suk Kima¹⁹.

Po zakończeniu wojny i wyzwoleniu Korei spod jarzma Japonii nastąpiła nowa fala zagrożenia – komunizm. Joon Gon Kim pojął za żonę córkę pastora, który udzielił mu pomocy w czasie wojny, i podjął studia na uniwersytecie Yonsai. Nie zdążył jednak ukończyć pierwszego semestru, ponieważ rozpoczęła się wojna koreańska²⁰. Kim wrócił z żoną i córką do rodzinnej wioski, którą szybko sterroryzowali komuniści. Ze względu na swą wiarę rodzina Kima podejrzewana była o niepatriotyczne kontakty z Zachodem. Jednej nocy komuniści weszli do ich domu i wyprowadzili na pobliską górę, gdzie na oczach Joon Gona Kima został zamordowany jego ojciec i żona. Kim ukrywał się następnie wraz córką w górach, ponieważ na niego też wydano wyrok śmierci²¹.

Do roku 1955 Joon Gon Kim miał się różnych zajęć, był między innymi dyrektorem chrześcijańskiej szkoły. Ożenił się także powtórnie z Hyo Shim Chun, z zawodu farmaceutką. Dzięki swej postawie w czasie wojny i wybaczeniu mordercom ojca i pierwszej żony zyskał

¹⁷ J. Douglas (red.), *Until Everyone Has Heard...*, dz. cyt., s. 80, 84, 96-99 oraz www.cci.org [dostęp: 3.03.2011].

¹⁸ N.W. Becker, *Fireseeds from Korea...*, dz. cyt., s. 4-6.

¹⁹ Tamże, s. 10-12.

²⁰ Tamże, s. 29.

²¹ Tamże, s. 29-50.

rozgłos w środowisku protestanckim. We wspomnianym roku 1955 wyjechał na studia teologiczne do USA. Dostał stypendium na naukę w Fuller Seminary w Los Angeles, gdzie miał okazję poznać ludzi zaangażowanych w Campus Crusade for Christ, a później także Billa Brighta. W 1957 roku Kim wziął już udział w konferencji szkoleniowej dla pracowników CCC²².

W 1958 roku Joon Gon Kim wrócił do Korei i założył Korea Campus Crusade for Christ z siedzibą w Seulu. Dużą rolę miał przy tym odegrać Bill Bright, który namówił Kima do tej decyzji i do realizowania jego wizji ewangelizacji poza granicami Stanów Zjednoczonych. Rozpoczęły się wykłady i indywidualne rozmowy Kima ze studentami, które początkowo nie przynosiły pożądanego efektu²³, dlatego w 1961 roku Joon Gon Kim wraz ze swoimi 20 współpracownikami rozpoczął kilkudniowy post i modlitwę na górze Samgak. Tam też, jak sam twierdzi, otrzymał od Boga wizję, która nie polegała tylko na ewangelizacji, czyli przedstawieniu każdemu Koreańczykowi Ewangelii, ale na chrystianizacji tego kraju, która zakładała, że duża liczba osób przyjmie Chrystusa i będzie żyła według chrześcijańskich zasad, zmieniając całe społeczeństwo²⁴.

Efekty działalności KCCC

Jak wspomniano już we wstępie do niniejszej pracy, liczba chrześcijan w Korei Południowej, w porównaniu z innymi krajami azjatyckimi, jest niezwykle duża. W roku 1974 szacowano ją na około 2,9 miliona, rok później chrześcijan miało już być około 4 milionów²⁵. Świadczyć to miało o wielkim wpływie, jaki odniosły działania KCCC na polu ewangelizacji. Trudno jednak oceniać działalność tej organizacji na podstawie statystyk, ponieważ nie są one zbyt szczegółowe i trudno powiedzieć, w jakim stopniu wzrost liczby chrześcijan spowodowały akcje KCCC, a w jakim – inne czynniki. Wiarygodna ocena wpływu KCCC na wzrost wierzących mogłaby zostać przedstawiona jedynie po szeroko zakrojonych badaniach ankietowych wśród koreańskich chrześcijan. Ze względu na brak takich badań należy bardziej skupić się na tym, co KCCC dał Koreańczykom, a nie na tym, co oni otrzymali od tej organizacji.

²² J. Douglas (red.), *Until Everyone Has Heard...*, dz. cyt., s. 40.

²³ N.W. Becker, *Fireseeds from Korea...*, dz. cyt., s. 61.

²⁴ Tamże, s. 74.

²⁵ Tamże, s. 152.

Szkolenia

Aby móc zrealizować misję zawartą w wizji Kima – KCCC rozpoczął organizowanie szkoleń. Były to szkolenia różnego typu i zaawansowania, pierwsze z nich obejmowały szkolenie z przekazywania Ewangelii, a głównie jak efektywnie wykorzystywać *Cztery prawa duchowego życia*. Powołano do życia Leadership Training Institute, którego zadaniem było nauczanie liderów, którzy dzięki zdobytej wiedzy mieli potem ewangelizować studentów. Pierwszy zjazd LTI odbył się w 1970 roku i uczestniczyło w nim 80 osób. W kolejnej konferencji w 1971 roku udział wzięło 420 osób i jeszcze w tym samym roku na następne szkolenie LIT przyjechało 10 tysięcy Koreańczyków²⁶.

W organizacji i prowadzeniu szkoleń pomagali już amerykańscy pracownicy CCC. Na potrzeby KCCC przetłumaczono także główne materiały, jakimi oprócz *Czterech praw duchowego życia* posługiwał się amerykański CCC: *Życie w pełni Ducha Świętego* oraz *Dziesięć podstawowych kroków ku dojrzałości chrześcijańskiej*. Szkolenia KCCC dzieliły się na 3 główne stopnie, pierwszy z nich obejmuje szkolenia podstawowe, które dotyczą posługiwania się broszurami *Cztery prawa duchowego życia* i *Życie w pełni Ducha Świętego*, oraz część teoretyczną – czyli świadczenie, polegające głównie na rozmowie ze spotkanymi na ulicy ludźmi na temat treści zawartych w broszurkach. Drugi etap szkoleń to kontynuacja pierwszego, a trzeci koncentruje się na rozwijaniu przywództwa i nauczaniu prowadzenia tzw. „małych grup”²⁷. Ważnym elementem każdego szkolenia było nie tylko teoria, ale też praktyka. Każdy z uczestników miał okazję poprowadzić „małą grupę” czy podzielić się Ewangelią. Po części teoretycznej następowała demonstracja, jak taka rozmowa ewangelizacyjna powinna wyglądać, następnie osoby szkolone między sobą przeprowadzały „teoretyczną” rozmowę. Następnie każdy miał możliwość przyglądania się takiemu dialogowi na żywo, a potem samodzielnie miał podjąć się rozmowy o Ewangelii, korzystając z *Czterech praw duchowego życia*²⁸.

²⁶ Tamże, s. 92-92.

²⁷ „Mała grupa” to rodzaj małej, podstawowej wspólnoty, której celem jest wspólne studiowanie Pisma Świętego, modlitwa i wzajemne wsparcie. Więcej o tej idei czytaj [w:] *Jak prowadzić małą grupę – podróż do celu!*, [b.m.w.] 2003.

²⁸ N.W. Becker, *Fireseeds from Korea...*, dz. cyt., s. 162-164.

Explo '74

Pomysł zorganizowania wielkiej konferencji pod nazwą „Explosion of the Holy Spirit” zrodził się podczas Explo '72 w Dallas. Obecny na niej Joon Gon Kim ogłosił, iż następne Explo odbędzie się w Korei Południowej i zgromadzi się na nim 300 tysięcy osób. Bill Bright przyznał wtedy, że wydawało mu się niewykonalne, aby w kraju, który niemal dopiero zaczyna przygodę z chrześcijaństwem, możliwe było zorganizowanie konferencji z udziałem takiej ilości uczestników²⁹.

Prace przygotowawcze ruszyły już w roku 1972, a problemy w organizacji takiego przedsięwzięcia mnożyły się. Pracownicy KCCC musieli zmierzyć się z pytaniami, gdzie zakwaterować przybyłych na konferencję uczestników, w jaki sposób zapewnić im posiłki, skąd zebrać fundusze i wolontariuszy do pomocy. Problemem było także miejsce spotkań oraz pozwolenie władz na zgromadzenie. N.W. Becker w *Fireseeds from Korea to the World* w barwny sposób opowiada, jak te wszystkie kłopoty za pomocą modlitwy i niekonwencjonalnych pomysłów zostały rozwiązane, główny akcent kładąc jednoznacznie na cudownie działanie samego Boga, który wsparł Koreańczyków przy tej konferencji³⁰.

Explo '74 odbyło się na przedmieściach Seulu w sierpniu 1974 roku i trwało w sumie 5 dni. Była to konferencja szkoleniowa z *Czterech praw duchowego życia*, ale także czas modlitwy i wspólnoty. Zamierzona przez Joon Gon Kima liczba uczestników została osiągnięta, w konferencji wzięło udział 323 419 osób, w tym 25 340 studentów, 13 010 pastorów, 193 740 świeckich, 87 420 uczniów, 502 profesorów oraz 3 407 zagranicznych gości. W jednym z wieczornych spotkań miało natomiast wziąć udział nawet milion osób, z czego niemal 70% z nich wyznało, że podczas tego zjazdu upewnili się o swoim zbawieniu. W ostatnim dniu Explo '74 około 200 tysięcy uczestników wyszło na ulice Seulu, aby podzielić się z ludźmi Ewangelią. Według zgromadzonych po tej akcji statystyk chrześcijanie rozmawiali z około 400 tysiącami Koreańczyków, z czego ponad 270 tysięcy osób zdecydowała się oddać swoje życie Jezusowi, ponad 100 tysięcy było zainteresowanych chrześcijań-

²⁹ J. Douglas (red.), *Until Everyone Has Heard...*, dz. cyt., s. 66, N.W. Becker, *Fireseeds from Korea...*, dz. cyt., s. 131.

³⁰ N.W. Becker, *Fireseeds from Korea...*, dz. cyt., s. 132-147.

stwem, a jedynie 28 tysięcy odmówiło rozmowy na temat Ewangelii³¹.

W Expo '74 udział wzięli przedstawiciele 90% kościołów protestanckich w Korei. Dzięki temu idea szkolenia wierzących rozeszła się po całym kraju i członkowie kościołów sami organizowali nauczanie, jak należy ewangelizować. Także wszystkie 25 kościołów w Seulu po Expo '74 miały wzrosnąć, każdy o 50 do 100 osób³². Dokładne liczby czy statystyki wpływu tej największej konferencji KCCC są trudne do ustalenia, N.W. Becker podaje wiele przykładów pojedynczych osób, które po zakończeniu konferencji z wielką gorliwością głosiły Ewangelię, jednak dotarcie do każdego uczestnika wydaje się niemożliwe.

Protestanczy komentatorzy podkreślają natomiast charyzmatyczny czy pentakostalny charakter tego wydarzenia jako widzialny efekt działania Ducha Świętego w zgromadzonych osobach. Wielogodzinna modlitwa, mówienie językami, prorokowanie czy inne manifestacje trzeciej osoby Trójcy Świętej – miały być ważną częścią tego spotkania. Uwagę zwracają także emocjonalne reakcje Koreańczyków, którzy podczas spotkań często wykrzykiwali słowa uznania, płakali, zawodzili czy padali na kolana³³.

Żadna z później organizowanych przez KCCC konferencji czy szkoleń nie osiągnęła takich rozmiarów jak Expo '74. Zaczęto organizować szereg mniejszych i już bardziej zawężonych tematycznie spotkań. W 1982 roku przy KCCC otwarto Great Commission Training Centre, którego celem były już nieustanne, a nie okazjonalne organizowanie szkoleń³⁴. Nadal co kilka lat organizowano w Korei konferencje, z których ważniejsze to:

- 1980 – World Evangelisation Crusade;
- 1984 – World Prayer Conference;
- 1988 – Worldwide Expo;
- 1995 – Global Conference on World Evangelisation;
- 2007 – Campus Mission.

Modlitwa i post

W życiu każdego chrześcijanina modlitwa i post powinny odgrywać istotną rolę – także dla członków KCCC była to nieodłączna część ewangelizacji. Propagatorem włączenia modlitwy i postu do pra-

³¹ Tamże, s. 150.

³² Tamże, s. 151.

³³ V.-M. Kärkkäinen (red.), *The Spirit in the World: Emerging Pentecostal Theologies in Global Contexts*, Grand Rapids 2009, s. 111.

³⁴ N.W. Becker, *Fireseeds from Korea...*, dz. cyt., s. 174-179.

cy KCCC był Joon Gon Kim, znany jako człowiek modlitwy. Jeszcze w latach 50. miał zwyczaj chodzić w góry i całą noc modlić się w jaskini³⁵. Odnośnie ewangelizacji mawiał, że nie ma w niej drogi na skróty, poza drogą modlitwy. Ma ona dawać wizję skutecznego dzielenia się wiarą, a bez niej jest pusta i nieefektywna³⁶.

Coroczne konferencje poświęcone na post i modlitwę stały się tradycją dla pracowników i studentów związanych z KCCC. Co roku tego typu inicjatywa przyciągała od 7 do 10 tysięcy osób. Spotkania modlitewne organizowane są także zawsze wtedy, kiedy KCCC staje przed trudnościami czy problemami organizacyjnymi. Każdą konferencję poprzedzało również tego typu zgromadzenie. Dodatkowo Koreańscy organizują dłuższe lub większe spotkania modlitewne, jeżeli kraj znajduje się w jakichś tarapatach. Tak było w roku 1975, kiedy Koreę nawiedził kryzys, oraz w 1994 roku, gdy ponad milion osób zebrało się w różnych miastach, aby jednocześnie modlić się za Koreę Północną. Poza tym organizowane są łańcuszki modlitewne, aby prośby do Boga nigdy nie ustawały³⁷.

Służba KCCC zanurzona jest w modlitwie i zdaniem jej pracowników to ona jest odpowiedzią na pytanie, dlaczego tej organizacji dobrze się wiedzie i dlaczego w Korei przybywa chrześcijan³⁸.

„Soon” i „sarang bang”

Kolejna propozycja Joon Gon Kima przedstawiona Koreańczykom, która miała mieć wpływ na efektywność chrystianizacji, to strategia „soon”. *Soon* po koreańsku oznacza delikatną roślinę lub pąk i ma symbolizować tzw. małą grupę chrześcijan. Podobnie jak ów pąk ma wzrastać, rozkwitać i wydawać nowe nasiona, tak samo każdy mały zespół ma razem wzrastać w modlitwie i poznawaniu Pisma Świętego, aby następnie wyjść do innych ludzi i dzielić się z nimi wiarą. Początkowa liczba osób w takiej grupie to 2 lub 3 – gdy osiągnie 12 osób, ma się podzielić na mniejsze, których zadaniem jest znowu zwiększenie swej liczby do 12³⁹.

Idea „soon” miała zaspokoić potrzebę bliskości między chrześcijanami, grupa miała być czymś między wspólnotą rodzinną a wspólnotą kościelną. Jednym z protestanckich kościołów, który zastosował tę strategię, był Hamptong Presbyterian. Dzięki temu, że KCCC pomagał

³⁵ Tamże, s. 71.

³⁶ Tamże, s. 121.

³⁷ Tamże, s. 121-123.

³⁸ Tamże, s. 123.

³⁹ Tamże, s. 200.

zaszczepić w tymże kościele idee „soon”, w przeciągu dwóch lat założono 2 tysiące nowych wspólnot kościelnych⁴⁰.

Sarang bang natomiast oznacza dosłownie pokój miłości. Jest to pomieszczenie w koreańskiej wiosce, które służy za centrum kultury, miejsce spotkań, ślubów czy uroczystości. Joon Gon Kim postanowił wykorzystać to miejsce do ewangelizacji w wioskach, uważał bowiem, że przy 60 tysiącach wsi w Korei będzie to dobry punkt do zapoczątkowania kościoła. W latach 1971-1973 przygotowano około 14 tysięcy liderów, którzy poszli zakładać kościoły, poczynając od zapraszania ludzi do *sarang bang* na kilkudniowe spotkania ewangelizacyjne. W pierwszym roku takiej akcji założono w koreańskich wsiach 17 wspólnot kościelnych⁴¹. Liczba wydaje się jednak mała wobec tak znacznej liczby wysłanych osób. Przyczyną tego mogło być zbyt powierzchowne wykształcenie osób, które miały zakładać kościoły. Prowadzenie wspólnoty czy też bycie pastorem wymagało prawdopodobnie większej wiedzy czy umiejętności, niż zakładali pracownicy KCCC.

Inne zasługi KCCC

Niewątpliwą zasługą KCCC jest także dostarczenie koreańskim chrześcijanom odpowiednich materiałów do ewangelizacji i studium biblijnego. Wspomniane powyżej broszury i serie książeczek, używane w USA przez CCC, zostały przetłumaczone na język koreański⁴².

Ponieważ KCCC jest organizacją, a nie kościołem, jej pracownicy czy osoby z nią związane należą do różnych kościołów protestanckich. Dlatego też organizując konferencje czy spotkania angażowane są osoby z różnych denominacji, a ich uczestnicy są przedstawicielami różnych kościołów. Wpływa to niewątpliwie na współpracę między kościołami i możliwość wspólnych działań o zasięgu ogólnopolskim, a nie tylko lokalnym.

Inną kwestią jest szerzona przez KCCC idea ewangelizacji czy misji. Większość konferencji nastawiona jest na naukę dzielenia się wiarą. Stąd można wysnuć wniosek, że KCCC mogła się poniekąd przyczynić do tego, że Korea pod względem liczby wysłanych misjonarzy znalazła się na drugim miejscu na świecie. KCCC ma obecnie swoją filię w Los Angeles, gdzie na Uniwersytecie Kalifornijskim podejmuje

⁴⁰ Tamże, s. 201.

⁴¹ Tamże, s. 203.

⁴² Tamże, s. 95.

się ewangelizacji studentów pochodzenia azjatyckiego⁴³.

Nie można także pominąć sfery finansowej, ponieważ KCCC dzięki dużym powiązaniom z USA otrzymywała od amerykańskich chrześcijan pokaźne sumy na swoją działalność. Dzięki tym środkom finansowym można było organizować tak wielkie konferencje jak Explo '74 czy wybudować biuro, w którym odbywały się szkolenia i spotkania⁴⁴.

KCCC docierała także z Ewangelią do najwyższych władz państwowych. Organizowała „Presidential Prayer Breakfasts”, na które zapraszano wpływowych polityków. Joon Gon Kim także kilka razy spotykał się z prezydentem Korei, Chung-hee Parkiem. Dzięki tego typu powiązaniom KCCC udawało się nieraz dostawać pozwolenia od władz na organizację masowych konferencji. Prezydent przekazał im pod budowę biura ziemię z terenów należących niegdyś do ambasady ZSRR⁴⁵. Zlecono im także ewangelizację koreańskiej armii, gdyż uznano, że chrześcijanie są lepszymi żołnierzami⁴⁶.

Podsumowanie

Niezależnie także od skali swojego działania, KCCC proponuje Koreańczykom swoją wizję ewangelizacji kraju. Jak już wspomniano powyżej działalności KCCC nie można oceniać z perspektywy skuteczności, lecz należy zwrócić uwagę na to, co dała koreańskim chrześcijanom. Pod tym względem na pierwszy plan wysuwają się szkolenia i modlitwa. Wydają się one niezbędnymi elementami, aby skutecznie ewangelizować kraj przez jego własnych mieszkańców, a nie tylko zagranicznych misjonarzy.

* * *

Małgorzata Madej

Korea Campus Crusade for Christ i jego rola w chrystianizacji Korei Południowej

Streszczenie

⁴³ Więcej o KCCC w Los Angeles czytaj na: kccla.com.

⁴⁴ N.W. Becker, *Fireseeds from Korea...*, dz. cyt., s. 111-113.

⁴⁵ Tamże, s. 99-101, 104.

⁴⁶ Tamże, s. 179.

Korea Południowa to niezwykle kraj w Azji, z największym na tym kontynencie odsetkiem chrześcijan – jest ich aż 26,3%. Niniejszy artykuł przedstawia jedną z chrześcijańskich organizacji działającą w Korei Południowej – Korea Campus Crusade for Christ (KCCC), który po II wojnie światowej stał się jedną z najbardziej prężnych organizacji protestanckich. Jego celem była ewangelizacja Koreańczyków i aby osiągnąć ten cel, posłużyła się całym wachlarzem środków. Ze względu na fakt, że dotyczą one sfery duchowej – trudno ocenić konkretne efekty KCCC w ewangelizacji narodu Korei Południowej. Artykuł skupia się zatem na wysiłkach, jakie organizacja włożyła w osiągnięcie swojego celu. Omówione zostają więc szkolenia ewangelizacyjne organizowane przez KCCC oraz post i modlitwa podjęta przez jego członków.

Słowa kluczowe: Korea Południowa, Joon Gon Kim, Korea Campus Crusade for Christ

Małgorzata Madej

Korea Campus Crusade for Christ and Its Role in the Christianisation of South Korea

Abstract

South Korea is, with the highest percentage of Christians on the continent – there are as many as 26,3% of them, unusual among Asian countries. The present essay describes one of the Christian organisations active in South Korea – the Korea Campus Crusade for Christ (KCCC), which, after the World War II, became one of the most dynamic protestant organisations. The Crusade's aim is to evangelise the Koreans – and to achieve this aim, the organisation uses a whole spectrum of means and methods. Due to the fact that they concern the spiritual sphere of human activities – it is difficult to evaluate specific KCCC's effects of the evangelisation among the South Koreans. The essay focuses then on the efforts the organisation has put to achieve their target. It describes the evangelisation training courses organised by KCCC as well as the lent and prayer performed by their members.

Key words: South Korea, Joon Gon Kim, Korea Campus Crusade for Christ